

Viziunea Noului Ierusalim

Apocalipsa 21:1-7 – *Apoi am văzut un cer nou și un pământ nou; pentru că cerul dintâi și pământul dintâi pieriseră, și marea nu mai era. Și eu am văzut coborându-se din cer, de la Dumnezeu, cetatea sfântă, Noul Ierusalim, gătită ca o mireasă împodobită pentru bărbatul ei. Și am auzit un glas tare, care ieșea din scaunul de domnie și zicea: „Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei și ei vor fi poporul Lui și Dumnezeu Însuși va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor. El va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut.” Cel ce ședea pe scaunul de domnie a zis: „Iată, Eu fac toate lucrurile noi.” Și a adăugat: „Scrie, fiindcă aceste cuvinte sunt vrednice de crezut și adevărate.” Apoi mi-a zis: „S-a isprăvit! Eu sunt Alfa și Omega, Începutul și Sfârșitul. Celui ce îi este sete îi voi da să bea fără plată din izvorul apei vieții. Cel ce va birui va moșteni aceste lucruri. Eu voi fi Dumnezeul lui și el va fi fiul Meu.*

Apocalipsa 22:1-5 – *Și mi-a arătat un râu cu apa vieții, limpede ca cristalul, care ieșea din scaunul de domnie al lui Dumnezeu și al Mielului. În mijlocul pieții cetății și pe cele două maluri ale râului, era pomul vieții, rodind douăsprezece feluri de rod și dând rod în fiecare lună; și frunzele pomului slujesc la vindecarea neamurilor. Nu va mai fi nimic vrednic de blestem acolo. Scaunul de domnie al lui Dumnezeu și al Mielului vor fi în ea. Robii Lui Îi vor sluji. Ei vor vedea fața Lui și Numele Lui va fi pe frunțile lor. Acolo nu va mai fi noapte. Și nu vor mai avea trebuință nici de lampă, nici de lumina soarelui, pentru că Domnul Dumnezeu îi va lumina. Și vor împărăți în vecii vecilor.*

Am cugetat până acum la cartea Apocalipsa. Credem că Dumnezeu vrea să-L vedem pe Fiul Lui, Domnul nostru Isus Cristos,

în relație cu vremurile noastre, adică, să-L vedem pe Domnul Isus în lumina zilelor din urmă. Pentru aceasta, ne sunt date șapte viziuni ale Domnului nostru Isus. Am ajuns la cea din urmă viziune. Ea este încununarea tuturor viziunilor anterioare pentru că, în această viziune, vedem împlinirea scopului veșnic al lui Dumnezeu și manifestarea realității veșnice.

Ioan spune și aici: „Am văzut.” Ce a văzut? A văzut cetatea sfântă, noul Ierusalim, coborând din cer de la Dumnezeu, pregătită ca o mireasă împodobită pentru soțul ei. La ce se referă „cetatea sfântă, noul Ierusalim”? Explicația o găsim în versetul 3:

Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei.

Cetatea sfântă, noul Ierusalim, înseamnă locuirea lui Dumnezeu cu omul. Știm că, încă de la început, voia lui Dumnezeu a fost ca El să locuiască împreună cu oamenii. Din acest motiv l-a creat pe om. După ce l-a creat, l-a așezat în Grădină și vorbea cu el, însă Dumnezeu avea ceva mai mult în vedere pentru el. Dumnezeu nu dorea să aibă doar o comunicare exterioară cu omul pe care l-a creat, ci dorința Lui era ca omul să mănânce din pomul vieții, adică să primească viața Lui, să ajungă în unire cu El și astfel să aibă o relație interioară bazată pe viață, o comuniune lăuntrică cu Dumnezeu. Cu alte cuvinte, Dumnezeu dorește să locuiască între oameni. Cuvântul *a locui* poate fi tradus mai bine prin cuvântul *a rămâne*. Voia lui Dumnezeu este ca El să rămână cu omul și în om, astfel încât omul să rămână în Dumnezeu. Știm că *a rămâne* înseamnă de fapt „a-și face locuința”. Dumnezeu dorește să-și facă locuința în om și cu omul; în felul acesta omul poate găsi în Dumnezeu casa lui veșnică. Gândul inițial al lui Dumnezeu a fost să-și facă cortul, să locuiască, să rămână în și cu omul; însă din nefericire, pentru că s-a răzvrătit împotriva poruncii lui Dumnezeu, omul a eșuat. Voiții lui Dumnezeu i s-au pus piedici; planul lui Dumnezeu a fost întârziat; însă scopul lui Dumnezeu nu s-a schimbat niciodată. Din acest motiv descoperim în Scriptură că Dumnezeu a început să lucreze. După cum a spus Domnul nostru Isus:

Tatăl Meu lucrează până acum și Eu, de asemenea, lucrez. (Ioan 5:17)

Mai întâi, Dumnezeu a izbăvit un popor din Egipt, pe Israel. L-a adus la Sine și, pe Muntele Sinai, i-a dat nu numai legea, ci și cortul. Dumnezeu i-a transmis poporului Lui răscumpărat dorința

Lui, spunând: „Construiți-Mi un cort, pentru că vreau să locuiesc în mijlocul vostru.” Prin cort, Dumnezeu putea locui în mijlocul poporului Lui, Israel. Desigur, știm că, în esență, cortul Îl reprezintă pe Domnul nostru Isus. Cum ar putea locui Dumnezeu printre oameni altfel decât prin Domnul Isus? În al doilea rând, cortul reprezintă Biserica. Datorită lucrării răscumpărătoare a Domnului nostru Isus, a fost format un nou cort, un nou trup. Domnul nostru Isus a venit pe acest pământ, iar în Ioan 1:14 scrie:

Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl.

Când Domnul Isus era pe pământ, El era cortul lui Dumnezeu. Prin El, Dumnezeu a locuit în mijlocul oamenilor; însă după moartea și învierea Lui, a primit un trup nou, un trup corporativ – trupul lui Cristos, Biserica. Din acea zi și până azi, Biserica lui Dumnezeu este cortul Lui printre oameni. Dumnezeu poate să Se arate pe Sine omenirii prin Biserică. Prin ea, El trebuie să fie văzut și auzit. Aceasta este Biserica – cortul lui Dumnezeu cu oamenii.

Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, în ultima etapă, cetatea sfântă, Noul Ierusalim este cortul lui Dumnezeu. Cetatea sfântă, Noul Ierusalim, este încununarea și însumarea tuturor lucrărilor lui Dumnezeu de pe parcursul Vechiului și Noului Testament. Aducerea împreună a sfinților din Vechiul și din Noul Testament va forma cetatea sfântă, Noul Ierusalim. Aceasta va deveni cortul lui Dumnezeu cu oamenii; cortul permanent, veșnic al lui Dumnezeu cu oamenii. Prin acest cort, care va rămâne veșnic, Dumnezeu va locui cu omul pe pământul cel nou.

Ioan a zis: „Am văzut cetatea sfântă.” Această cetate sfântă este soția Mielului. Cum poate o cetate să fie soție? Cu siguranță, nu putem să înțelegem aceasta *ad literam*, ci în sens spiritual. Ce este o cetate? Ce reprezintă o cetate? Cetatea vorbește despre unitate – mulți, și totuși una. În cetate sunt mulți oameni; totuși, acești mulți oameni devin o singură cetate, o unitate. De asemenea cetatea este locul unde se află conducerea; de aceea, când vorbim despre cetate, ne gândim la guvernare. Peste acea cetate este o singură conducere; numai *una*. Cetatea vorbește de ordine, iar în această cetate este ordine. Nu este

ceva dezorganizat, dezintegrat sau împrăștiat, ci aceasta este cetatea ordinii divine. Apoi, bineînțeles, ea se dezvoltă. De aceea, la încheierea finală a tuturor lucrurilor, Dumnezeu va avea o cetate, care este o unitate, sub domnia Fiului Său, pentru că „domnia va fi pe umărul Lui” (Isaia 9:6).

De asemenea, o cetate vorbește despre separare și protecție. Este separată și totuși este protejată. Este numită cetatea sfântă. Știți că *sfânt* înseamnă, de fapt, „pus deoparte”. Este în opoziție cu a fi ceva obișnuit. Nu este ceva ce slujește oricărui scop, ci este pusă deoparte pentru un singur scop – pentru Domnul; ea este soția Mielului și nimic altceva.

Este numită *Noul Ierusalim*. Așa cum Ierusalimul din vechime era pentru națiunea lui Israel, așa este acest nou Ierusalim pentru noi. *Ierusalim* înseamnă „pace”. Însă este ciudat că această pace nu apare ușor. Cetatea trebuie să treacă prin multe conflicte, multe lupte, multe controverse, multe dureri ale nașterii, însă în final, când Prințul Păcii va reveni, va fi pace în Ierusalim. De asemenea, suntem îndemnați să ne rugăm pentru pacea acestei cetăți. Iubiți frați și surori, așa va fi Noul Ierusalim – o cetate a păcii. Și totuși nu este pacea care vine în urma compromisurilor sau a negocierilor, o pace care nu este niciodată durabilă, ci este pacea care vine prin puritate și dreptate. Când Prințul Păcii va domni peste acest pământ, El va domni prin această cetate, Noul Ierusalim. Va domni în această cetate și, prin ea, va domni peste întregul pământ.

Ierusalimul este centrul vieții naționale a poporului Israel. În Psalmi scrie că cele douăsprezece seminții merg împreună la Ierusalim pentru a se închina Domnului; așadar, Ierusalimul este *însuși centrul* vieții laolaltă a celor douăsprezece seminții ale lui Israel. Iubiți frați și surori, asta va fi pentru noi noul Ierusalim: centrul trăirii noastre împreună. Nu vom mai fi împrăștiați, ci vom fi împreună, *avându-l pe Domnul drept punct central* – El este însuși centrul acelei cetăți.

Templul era în Ierusalim; tronul era în Ierusalim. Templul lui Dumnezeu a fost zidit pe Muntele Moria, iar tronul lui David a fost așezat pe Muntele Sionului. Ierusalimul este zidit pe acești doi munți; deci templul și tronul sunt în el. Închinarea, domnia, autoritatea sunt în Ierusalim; de aceea, în Noul Ierusalim găsim aceleași lucruri. Tronul lui Dumnezeu și al Mielului va fi așezat în centrul acelei cetăți. Nu va

fi niciun templu în cetate. De ce? Pentru că întreaga cetate va fi un templu. *Acolo, poporul Lui I se va închina. Acolo, poporul Lui Îl va sluji. Acolo, cei din poporul Lui vor domni ca împărați pe vecii vecilor.*

Vedem aici, chiar la sfârșit, cetatea sfântă, Noul Ierusalim, coborând din cer. Totul este pregătit. Aceasta este soția Mielului.

Când privim la această cetate observăm că ea este, într-un sens foarte real, o expresie corporativă a lui Cristos. În acea cetate, Cristos este într-adevăr totul și în tot. Nu este nimic altceva decât Cristos; El este totul în toți pentru noi toți. Știm că acesta este scopul lui Dumnezeu: Cristos să fie totul și în toți.

Priviți o clipă la această cetate. Când Ioan a văzut-o coborând din cer, a văzut-o din exterior; apoi, treptat, a fost condus înăuntrul cetății, până în centrul ei. Tot ce a văzut în afară era numai manifestarea lăuntrică a ceea ce era în centrul cetății. Mai întâi el a văzut înfățișarea exterioară: cetatea coborând din cer, având strălucirea lui Dumnezeu. Nu este nevoie de soare sau lună în acea cetate. De ce? Dumnezeu Însuși, Mielul este sfeșnicul ei. Dumnezeu este lumina, iar Mielul este sfeșnicul ei. Cu alte cuvinte, Dumnezeu luminează cetatea.

Mai este un aspect pe care trebuie să-l reținem: de ce a văzut Ioan strălucirea lui Dumnezeu în cetate? Motivul este că toate materialele din care era făcută erau transparente. Chiar și aurul era străveziu. Noi nu am văzut niciodată aur străveziu, pentru că întotdeauna există în el impurități; însă, într-o zi, vom vedea că, acolo, aurul este străveziu precum cristalul. Poți vedea prin el.

Zidurile erau construite din iaspis, o piatră prețioasă de culoare albastră; însă era un iaspis asemenea cristalului. Astăzi nu există iaspis care să semene cu cristalul, deoarece conține multe impurități; însă în acea zi, zidurile vor fi construite dintr-un iaspis asemenea cristalului. Cu alte cuvinte, nu numai că materialele Îl arată pe Cristos, dar nu există în ele nicio umbră, nimic obscur. Totul este asemenea cristalului, străveziu în întregime – fără pată, fără zbârcitură. Când lumina lui Dumnezeu strălucește prin aceste metale, prin aceste pietre, prin aceste materiale, ea strălucește pur și simplu prin ele fără să întâmpine vreo împotrivire, fără să fie diminuată, fără să fie abătută în altă direcție. Lumina poate străluci prin întreaga cetate. Cetatea este *atât* de străvezie, încât lumina lui Dumnezeu nu numai că strălucește

prin ea, dar este și amplificată de ea. Modul în care lumina este reflectată de acea cetate este uimitor; de aceea Ioan a văzut-o ca și strălucirea lui Dumnezeu.

Iubiți frați și surori, nu este oare voia lui Dumnezeu ca El să fie mărit și manifestat prin noi, poporul Lui? Astăzi însă, oricât de mult ar fi Cristos reflectat de noi, totuși Îl distorsionăm. Cumva, undeva în noi este o împotrivire. Întotdeauna există impurități în noi. Întotdeauna există, într-o anumită măsură, umbre, obscuritate, împotrivire, pete, zbârcituri.

Suntem opaci – nu suntem transparenți. Uneori, ne ridicăm glasul și spunem: „O, Doamne, de ce nu Te văd oamenii așa cum ești?” Pentru că ei văd mai mult din noi decât din Cristos. Poate văd ceva din Cristos; dar chiar și acel „ceva din Cristos” este distorsionat. De ce? Pentru că suntem foarte impuri; noi avem foarte multe pete și zbârcituri.

Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu că Duhul Sfânt lucrează având ținta în vedere. Iar când acea *țintă* va fi atinsă, Biserica va fi cu adevărat o Biserică glorioasă, fără pată sau zbârcitură sau altceva de felul acesta, ci va fi sfântă și fără cusur. Într-o zi, Cristos va fi într-atât de încorporat, de format, de țesut în viețile noastre, încât nu va fi nimic altceva decât El. Nu va mai fi împotrivire. Pe de o parte vom fi *noi*; pe de altă parte, însă, va fi Cristos – totul și în toți.

Nu numai că lumina lui Dumnezeu va fi prezentă acolo, ci ea va fi amplificată de acea cetate; de aceea, Ioan a văzut strălucirea lui Dumnezeu. Neamurile vor umbla înaintea lui Dumnezeu prin acea lumină, prin lumina cetății. Cu alte cuvinte lumina lui Dumnezeu luminează cetatea, iar lumina cetății luminează neamurile. În acea lumină vor umbla neamurile, sfârșind prin a-I aduce închinare lui Dumnezeu. Este adevărat că, „dacă umblăm în lumină, după cum El este în lumină, avem părtășie unii cu alții și sângele lui Isus Cristos, Fiul Lui, ne curățește de orice păcat”; însă pe de altă parte, dacă umblăm în lumină, vom fi lumina lumii. Lumea va umbla în lumina noastră. Însă cum am putea lumina în lume sau cum ar putea lumea să umble în lumină și să vină să se închine lui Dumnezeu dacă noi nu umblăm în lumină?

Acesta este momentul, la încheierea timpului, când începe veșnicia. Lucrarea lui Dumnezeu este completă. Lucrarea de transformare este

împlinită. Frați și surori, care este astăzi lucrarea Duhului Sfânt? Lucrarea Duhului Sfânt este, în principal și în mare măsură, o lucrare de transformare. El ne transformă din slavă în slavă, după chipul Fiului lui Dumnezeu. Însă, într-o zi, transformarea va fi completă, lucrarea va fi încheiată; și aceasta este cetatea sfântă, Noul Ierusalim. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu că nu cade în sarcina noastră să o ducem la desăvârșire, pentru că nu am reuși niciodată; dar *aceasta este lucrarea Duhului Sfânt*. Dumnezeu Și-a încredințat lucrarea Duhului Lui, Care o va duce la îndeplinire. Va veni ziua când lucrarea răscumpărătoare a lui Dumnezeu de pe parcursul veacurilor, sfinții Vechiului și ai Noului Testament, își va găsi împlinirea în cetatea sfântă și Dumnezeu va fi mărit – aceasta este strălucirea lui Dumnezeu!

Apoi Ioan a privit mai îndeaproape la ziduri și la temelii. Zidul era construit dintr-un iaspis asemenea cristalului. Iaspisul este albastru, o culoare cerească. În Apocalipsa 4, citim că Cel care șade pe tron arată ca o piatră de iaspis. Așadar, piatra de iaspis vorbește de însăși natura lui Dumnezeu – de caracterul Lui ceresc – și totuși este asemenea cristalului. Vom fi cerești – nu va fi nimic pământesc; vom fi asemenea cristalului.

Zidurile aveau o înălțime uriașă, de o sută patruzeci și patru de coți (un cot este lungimea brațului până la degetul mijlociu). Noi nu am mai văzut un zid de cetate atât de înalt. De ce este atât de înalt? Pentru că cetatea este întru totul separată, este bine protejată. Iubiți frați și surori, știm că la început, după ce Dumnezeu a sădit grădina Edenului (care înseamnă grădina plăcerii), totul era foarte plăcut în grădină. Totuși, din cauză că nu avea ziduri, vrăjmașul s-a strecurat înăuntru și l-a ispitit pe om. În veșnicia care urmează, cetatea sfântă va fi în același timp și grădină. De unde știm asta? Pomul vieții este peste tot, dar cetatea este înconjurată de ziduri. De jur împrejurul cetății este un zid extraordinar de înalt; este foarte bine protejată. Nu va mai exista pericolul ca vrăjmașul să intre: cetatea este complet separată.

Desigur, știm că separarea nu este numai ceva exterior. Separarea este împărțirea vieții lui Dumnezeu, încorporarea în noi a vieții Lui. Cu cât este zidită mai mult în noi viața lui Dumnezeu, cu atât suntem mai separați și protejați. În etapa finală, vedem că separarea este completă; protecția este desăvârșită: o sută patruzeci și patru de

coți, multiplu al lui doisprezece, care este un număr al desăvârșirii veșnice.

Să vedem ce scrie despre temelii. Ni se spune că sunt făcute din douăsprezece pietre prețioase, diferite între ele. Aceste douăsprezece temelii poartă numele celor doisprezece apostoli ai lui Cristos. Iubiți frați și surori, oricare ar fi acea piatră prețioasă – iaspis, smarald, sau alta – ea este expresia lui Cristos în credințioșii individuali.

ESTE CRISTOS, și totuși este CRISTOS în Petru, CRISTOS în Iacov, CRISTOS în Ioan. Cu alte cuvinte, identitatea noastră nu va fi niciodată pierdută. Să nu credeți că, deoarece Cristos va fi totul și în toți, ne vom pierde identitatea. Deloc! Știți, dacă cineva în această lume încearcă să-i facă pe oameni să fie la fel, singura cale este de a-i face să-și piardă identitatea, să devină o parte a unui întreg. Iubiți frați și surori, Dumnezeu are ceva mult mai bun pentru noi. Pe de o parte, Cristos este totul și în toți – nu sunt nici eu, nici tu, nu este nici iudeu, nici păgân. Însă, pe de altă parte, nu ne pierdem niciodată identitatea. Petru este pe veci Petru. Ioan este pe veci Ioan. Iacov este pe veci Iacov. *Tu vei fi pe veci tu.*

Nu copia pe nimeni, pentru că, chiar dacă o faci, în veșnicie vei fi tot tu însuși, așa că numai îți pierzi timpul. Nu are niciun rost! Identitatea ta va fi întotdeauna prezentă. Individualismul nostru trebuie să fie tratat de cruce; însă individualitatea noastră rămâne pentru totdeauna. De aceea, observăm că cele douăsprezece pietre poartă numele celor doisprezece apostoli ai Mielului, și fiecare piatră este diferită. Este Cristos; însă modul în care Cristos îl formează pe Petru este diferit de modul în care îl formează pe Ioan. Ioan Îl arată pe Cristos într-un mod unic, Petru Îl arată pe Cristos într-un mod specific lui, iar voi trebuie să-L arătați pe Cristos în propriul vostru mod. Voi și eu nu ne arătăm pe noi înșine, ci *cu toții Îl arătăm pe Cristos*. Și e nevoie de noi toți pentru a-L arăta pe El ca fiind totul și în toți.

Cele douăsprezece porți poartă numele celor douăsprezece seminții ale lui Israel. De ce? Pentru că mântuirea vine de la evrei. La început, Dumnezeu l-a chemat pe Avraam și, pornind de la el, a luat naștere poporul Israel, din care a venit Mântuitorul. Porțile sunt douăsprezece perle, iar acestea vorbesc despre lucrarea Duhului

Sfânt. Oh, cum lucrează Duhul Sfânt! Chiar dacă nu a fost prezent pe pământ pe vremea Vechiului Testament, căci a venit aici numai după ce Domnul Isus a fost glorificat, totuși vedem că și atunci Duhul Sfânt lucra. Ca urmare a lucrării Lui de pe parcursul veacurilor, vedem aici atât pe Israel, cât și Biserica – toți răscumpărații Domnului adunați în cetatea sfântă pentru a fi soția Mielului.

Dacă privim cu atenție, pe măsură ce străbătem cetatea observăm o stradă făcută din aur curat – transparent ca sticla. Repet, noi nu am văzut niciodată astfel de aur, nu există pe acest pământ. Aurul vorbește despre natura lui Dumnezeu. Ce este o stradă? *Străzile*, în Scriptură, vorbesc întotdeauna despre „părtașie”; dacă vrei să mergi undeva, trebuie să mergi pe o stradă. Iubiți frați și surori, pe acest pământ sunt prea multe străzi: sunt străzi *înfundate* și străzi *cu un singur sens*. Aici suntem cu toții încurcați – foarte încurcați – dar, într-o zi, va fi o singură stradă și ea ne va conduce la tron și nu altundeva. Nu vă veți pierde niciodată și nu veți ajunge în vreo fundătură.

Părtașia sfinților este întemeiată pe viața divină a lui Dumnezeu – aceasta este strada. Cât de trist este că, astăzi, oamenii nu păstrează părtașia pe terenul lui Cristos, ci încearcă să o întemeieze pe diferite doctrine, forme, sisteme, căi sau metode. Frați și surori, toate acestea sunt drumuri ocolitoare sau principale care duc la fundături. Este numai o singură stradă, iar această stradă, această părtașie, este întemeiată pe aur – aur curat, transparent! Părtașia noastră este întemeiată pe viața lui Dumnezeu în Cristos – pe nimic altceva.

De asemenea, părtașia noastră va fi deschisă; transparentă. Astăzi, deși avem părtașie, simțim uneori că trebuie să ascundem unele lucruri. Ne gândim că dacă suntem prea deschiși, vom fi înțeleși greșit; oamenii ne vor disprețui. Iubiți frați și surori, dacă părtașia noastră este în întregime pe terenul lui Cristos, ea poate fi transparentă – ca și aurul transparent. Este părtașia vieții lui Cristos din noi, iar această părtașie ne duce la tron, ne duce la Dumnezeu. Nu ne va abate de la cale, nu ne va depărta de Dumnezeu, ci ne va conduce la Dumnezeu și la închinare.

Este o singură stradă și un singur râu al vieții. Acest râu al vieții iese din tronul lui Dumnezeu și al Mielului și parcurge întregul oraș. Pe oriunde ajunge râul vieții, crește pomul vieții. Crește în

mijlocul râului și crește pe cele două maluri ale lui. Pomul vieții este pretutindeni! *Râul vieții și pomul vieții, care crește oriunde ajunge râul acesta, vorbesc despre viața din belșug.* Cu alte cuvinte, în acea cetate nu este nimic altceva decât viața lui Dumnezeu. Viața lui Dumnezeu curge și se revarsă. MULȚUMIRI FIE ADUSE LUI DUMNEZEU! După cum a spus Domnul Isus: „Am venit să aveți viață și să o aveți din abundență.” Acest lucru este pe deplin împlinit! *Este viață!* Cât de mult din părtășia noastră astăzi este viață? Într-o zi însă va fi viață – va fi viață din abundență! Pretutindeni vom vedea viața. Nu va mai fi moarte, nu vor mai fi lacrimi, nu va mai fi durere, nu vor mai fi ne cazuri! Toate acestea vor fi trecut.

Acea cetate nu va avea nevoie nici de soare, nici de lună. Astăzi avem nevoie de soare și de lună. Dacă soarele ar fi complet îndepărtat sau distrus, am îngheța cu toții în câteva secunde. Avem nevoie de ele, întrucât ne ajută să trăim; sunt necesități absolute. Însă, într-o zi, vom găsi în Cristos împlinirea tuturor nevoilor noastre. Vom fi izbăviți chiar și de nevoia de soare și de lună. Gândiți-vă la aceasta!

În ce măsură suntem astăzi izbăviți de aceste lucruri materiale? Este adevărat, Domnul ne izbăvește; însă mai sunt multe lucruri materiale care sunt necesități absolute pentru noi. Va veni însă ziua când nu vom mai avea nevoie de ele, pentru că vom descoperi că Cristos este pentru noi totul și în tot. *EL* va fi soarele nostru. *EL* va fi luna noastră. *EL* va fi lumina noastră. *EL* va fi totul pentru noi. OH! MULȚUMIRI FIE ADUSE LUI DUMNEZEU PENTRU ACEA ZI! Ce izbăvire va fi! Nu vom mai depinde de nimic material. Dumnezeu va fi totul pentru noi.

Ajungem apoi chiar în centrul cetății, unde găsim explicația, semnificația a toate. În centru este tronul lui Dumnezeu și al Mielului. Într-o zi, tronul lui Dumnezeu și al Mielului va fi așezat pentru veșnicie în cetatea lui Dumnezeu și, prin acea cetate, El va domni peste cerul cel nou și pământul cel nou. Toți cei din cetate vor fi împărați. Ei vor domni pentru veșnicie împreună cu Dumnezeu și cu Cristos. Vor avea numele lui Dumnezeu scris pe frunțile lor și Îi vor sluji pentru totdeauna.

Ce vedem aici? Îl vedem pe Cristos, totul și în toți. Îl vedem pe Dumnezeu, totul și în toți. Îl vedem pe Cristos în centru – în mijlocul

cetății. Vedem cetatea ca expresie corporativă a lui Dumnezeu și a Cristosului Său pe parcursul întregii veșnicii.

Iubiți frați și surori, aceasta este împlinirea scopului veșnic a lui Dumnezeu.

Cel ce ședea pe scaunul de domnie a zis: „...Scrive, fiindcă aceste cuvinte sunt vrednice de crezut și adevărate... S-a isprăvit! Eu sunt Alfa și Omega, Începutul și Sfârșitul. (Apocalipsa 21:5-6)

Așadar, iubiți frați și surori, avem înaintea noastră o speranță foarte binecuvântată. Oh, cu câtă nerăbdare trebuie să așteptăm acea zi! Uneori, când privim în jur, începem să fim cuprinși de îndoieli; uneori, când privim la noi înșine, suntem dezamăgiți. Dar să privim în sus și să vedem că Dumnezeu va obține ceea ce vrea. Cristos va fi totul și în toți, iar noi vom fi casa Lui veșnică și, prin noi, El va locui în mijlocul oamenilor!

Tatăl nostru Ceresc, inimile noastre se bucură în prezența Ta, știind că Tu ești Dumnezeu. Tu ești Dumnezeu care lucrezi chiar și acum, până când scopul Tău va fi împlinit. Te laudăm și Îți mulțumim că este voia Ta ca Cristos să fie totul și în toți, și va fi! Ne rugăm ca și astăzi să învățăm să nu amânăm, să nu întârziem lucrarea Ta, ci într-un anumit sens, să o grăbim, supunându-ne Ție și cooperând cu Tine. Cât de mult tânjim ca Cristos să fie cu adevărat totul și în tot pentru noi, atât în mod individual, cât și colectiv. Și așteptăm acea zi când strălucirea lui Dumnezeu va deveni strălucirea acelei cetăți, iar neamurile vor umbla în lumina ei. A Ta să fie toată lauda și slava! În Numele Domnului nostru Isus. Amin.